

[Oluf Pedersen.]

3 000 Kr., og dette maatte man selvfølgelig lade falde.

Det er min Opfattelse, at hele det Skattekrav, som man her har rejst over for Hans Christensen, er baseret paa et Skøn, saa at det er i Strid med den Lov, der er vedtaget paa dette Omraade. I alt Fald forekommer det mig at være ganske urimeligt, naar man rejser et saadant Skattekrav, efter at man ikke selv har villet bøje sig for Domstolene, at man saa gaar hen og kræver et Beløb uden at trække fra for de Aar, da der er betalt for meget. Det er ogsaa betegnende, at da man nu satte Manden ned fra 3 600 Kr. til 2 476 Kr., saa kræver man stadig, at han skal betale 6 pCt. Rente af de 3 600 Kr. for det Tidsrum, indtil man nedsatte Beløbet; han skal altsaa betale Rente af det Beløb, som man selv har erkendt, at han har været sat for højt.

Dette Beløb nægtede Hans Christensen, efter mit Skøn ganske naturligt, at betale. Sagen gik saa til Fogeden, og Sognefogeden i Veddelev, der er en fornuftig Bondemand, sagde som saa: Selv om jeg mener, at Hans Christensen har Ret, saa er jeg nødt til at fremme Sagen. Og derfor blev den fremmet. Den gik saa til Kendelse ved Roskilde Ret, og denne Kendelse gik Hans Christensen imod. Sagen gik derefter til Kendelse ved Østre Landsret, og for et Par Dage siden faldt der her en Kendelse, som ogsaa gik Hans Christensen imod, idet man fra Kammeradvokatens Side erklærede, at en Realitetsbehandling af Spørgsmaalet om, hvorvidt Manden havde betalt for meget eller for lidt, kunde man overhovedet ikke tage op her ved Domstolene, han havde værnsagod bare at betale det, som det havde behaget Landsoverskatteraadet at sætte ham til. Der var ikke noget med, om det var rigtigt eller ikke; hvis han mente, det var forkert, kunde han gaa den Vej at sagsøge Statskassen, og saa kunde han se, om Østre Landsret ved en Sag fra ham imod Statskassen kunde komme til et andet Resultat end det, man i sin Tid var kommet til, dengang det var Statskassen, der havde lagt Sag an imod ham.

Hele denne Sag forekommer mig at være saa urimelig, at jeg skal tillade mig at stille nogle Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. For det første vil jeg gerne spørge Finansministeren, om han kan godkende, at Landsoverskatteraadet tilside-sætter Landsrettens Dom, fordi denne Dom er gaaet Landsoverskatteraadet imod; for

det andet, om Ministeren kan godkende, at man stiller Krav tilbage i Tiden, her 14 Aar tilbage, uden at man fradrager, hvad der i andre Aar er betalt for meget; for det tredje, om Ministeren mener, at Statskassen bør have Rente af det Beløb, som Landsoverskatteraadet selv erkender at have sat ham for højt, og for det fjerde, hvad Finansministeriet kan tænkes at foretage sig over for Landsoverskatteraadet.

Det forekommer mig, at man i denne Sag har begaaet Uret over for Gaardejer Hans Christensen, Veddelev, ogsaa fordi hele Skatteansættelsen er tilfældig. Nu er der nogle, der siger, at det er vanskeligt at vurdere Jorden, men jeg gør opmærksom paa, at det er dog tifold vanskeligere at vurdere, hvor mange Penge Folk har. Efter mit Skøn ligger det saadan, at op imod Halvdelen af Indkomst og Formue her i Landet ikke bliver beskattet, men her i dette Tilfælde rejser man saa Sag, og det viser sig, efter at man har ført denne Sag igennem i 13 Aar, at Manden har svaret Skat af en Formue paa 226 000 Kr., og han skulde havde svaret Skat af en Formue paa 235 000 Kr., det vil sige, at hele det Grundlag, som Sagen hviler paa, kun er, at Manden har faaet ansat sin Formue 4 pCt. for lavt.

Paa et saadant Grundlag burde man ikke kunne føre en Sag igennem 13 lange Aar. Igennem denne Sag har man prøvet paa først at faa langt større Beløb fra Manden, end man senere maa erkende, man var berettiget til, og bagefter, da man ikke kunde faa Domstolenes Tilslutning, prøver man paa, om man ikke kunde tage selv, og saa tager man selv mere, end man selv erkender, man er berettiget til!

Carsten Raft: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen fremsatte i Fredags den Beskyldning imod mig, at jeg i dette høje Ting under Finanslovdebatten forrige Aar skulde være fremkommet med et Citat, der var opdigtet og falsk. Beskyldningen er alvorlig, man kan vel næsten sige, den er ærerørig, men jeg kan bære den. Den er nemlig ikke rigtig. Dem af Tingets Medlemmer, der ikke med aandeløs Spænding har fulgt dette meget betydningsfulde politiske Opgør, kan jeg meddele, at det drejer sig om et Møde for 5 Aar siden, hvor jeg uforsætlig var kommet til at fornærme det ærede Medlem og gav ham en Undskyldning derfor. Det ærede Medlem benægtede sidste Aar, at jeg havde gjort det, og sagde, at det var falsk. Jeg paaviste da ved et Citat fra „Social-Demokraten“, at det var rigtig.